

mænd, begge i Besiddelse af en sjælden skarp Hjerne — har handlet i „god Tro“. Det har ikke været Konsul Chr. G. Hansen klart, at han overtraadte Udførselsforbudet, da han dirigerede sin Ladning Korn fra dansk Soterritorium til en tysk Havn, og Generalkonsul Johan Hansen har ligeledes i god Tro forsynet Skibet med dobbelte Papirer. Naar man læser Beretningen, undres man over, at Storhandel er en saa let Næring at drive, at den kan bringe saa naive og godtroende Folk som de to Herrer Hansen frem til Pengenes og Magtens højeste Top. Det er imidlertid ikke første Gang, den gode Tro har reddet sin Mand; det mærkelige er blot, at det næsten altid er de klogeste og snedigste, som kommer til at gøre noget ulovligt i god Tro. Og sikkert er det, at den gode Tro vil komme til at spille en ikke ringe Rolle i de Overtrædelsessager, som muligvis maatte komme, hvis der ikke bliver sat en Stopper derfor. Bliver den gode Tro ikke sat ud af Kraft, om jeg saa maa sige, i den Slags Sager, kan det befrygtes, at Konsul Chr. G. Hansen og Generalkonsul Johan Hansen kommer til at danne Skole, og saa bliver det sidste værre end det første.

Der findes en amerikansk Leveregel, som man vel kan kalde den, der lyder saaledes: Skaf dig Penge! Paa en ærlig Maade, om du kan — men i hvert Fald: Skaf dig Penge! Det synes, som om denne Regel ogsaa har Gyldighed hos adskillige af vore Landsmænd, og navnlig synes det, som om denne Regel er ved at vinde Terrain for Tiden, da Landet er stillet daarligt. Vi har Folk, som uden at betænke sig stikker Fingrene i de mest smudsige Affærer, naar de kan tjene mange Penge derved. Kan de skaffe sig Penge paa en ærlig Maade, er det selvfølgelig bedst, men skal det ske paa en mindre ærlig Maade, viger de ikke tilbage for det. De har intet imod at bevæge sig i det Løbte mellem hæderligt og strafværdigt, som alle ordentlige Mennesker skyer som Pesten. Og skulde de endelig komme over Stregen og ind paa det strafværdige, gør det saamænd heller ikke saa meget, thi muligvis bliver det ikke opdaget, og i hvert Fald har de den gode Tro at falde tilbage paa. I saa alvorlige Tider som disse kan denne Moral give sig meget farlige Udslag, og den maa paa ingen Maade inficere større Dele af Befolkningen. Der maa derfor sættes meget strenge Straffe for Overtrædelse af Udførselsforbud, Udlandet maa se, at den Slags fordømmes

paa det kraftigste af det danske Samfund, og de, som muligvis allerede er inficerede, maa lære, at saadant taales ikke iblandt os.

Med disse Bemærkninger og med den Motivering, der i øvrigt ligger i hele den alvorlige Situation og i den Hansenske Kornaffære, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Povlsen: Det er meget beklageligt, at vi skal beskæftige os med et Lovforslag som dette, at det, som det hedder i Bemærkningerne til Lovforslaget, „har vist sig, at det kunde være ønskeligt at gøre den i § 2 i Lov af 6. August 1914 om Forbud mod Udførsel af visse Varer indeholdte Straffebestemmelse mere effektiv“. Men da det nu er Tilfældet, kan vi fra vor Side billige de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget. Jeg skal ikke komme ind paa det Forhold, som har givet Anledning til Lovforslaget, det foreligger jo fuldt oplyst for Offentligheden gennem den af Justitsministeren udsendte Erklæring, og Offentligheden har fældet sin haarde og fuldt retfærdige Dom over de Mænd, der var implicerede i Sagen. Aarhus Handelsforening staar heldigvis, tror jeg, som en enestaaende Undtagelse, dens Stilling er ikke meget flatterende. Ministerens Optræden i Sagen finder jeg fuldt ud rigtig. Jeg synes, det er forstaaeligt, at Ministeren for Landets Skyld ikke ønskede, at der skulde det fulde, klare Lys over hele denne Sag, og navnlig over den forhenværende Handelsministers Forhold til Sagen, forinden der forelaa en Erklæring fra samtlige Rederier i Landet om, at de ikke vilde indlade sig paa at sejle med den Slags Papirer, som det paagældende Skib havde sejlet med. Naar det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) hævdede, at Venstre straks havde været af den Mening, at Sagen burde afgøres af Domstolene, vil jeg sige, at man afgjort ikke fik det Indtryk i Finansudvalget. Da den højtærede Justitsminister i Finansudvalget havde gjort Rede for Sagen og for sine Motiver til ikke at lade den afgøre af Domstolene, var der ikke een, der hævdede sin Røst derimod, saa man fik afgjort det Indtryk, at man fuldt ud accepterede den Stilling, Justitsministeren havde indtaget. Et Medlem af Venstre udtalte sig saa klart i saa Henseende, at der slet ingen Tvivl var om, at det paagældende Medlem havde opfattet Stillingen i Finansudvalget paa den Maade.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lov-